

Grunder och huvudargument

Klaganden yrkar att EU-domstolen ska upphäva tribunalens dom, ogiltigförklara de omtvistade rättsakterna (bilagorna till rådets beslut 2014/776/Gusp⁽¹⁾ och till rådets genomförandebeslut (EU) nr 1202/2014⁽²⁾), samt bilaga II till rådets beslut 2010/413/Gusp⁽³⁾ och bilaga IX till rådets förordning (EU) nr 267/2012⁽⁴⁾ (i deras respektive lydelse enligt artikel 1 i beslut 2014/776/Gusp och artikel 1 i genomförandeförordning (EU) nr 1202/2014)) i den del som de uppför klaganden som en enhet som ska vara föremål för restriktiva åtgärder enligt artikel 23.2 i rådets förordning (EU) nr 267/2012, utdöma skadestånd till klaganden för den skada som åsamkats dess rykte med anledning av rådets rättsakter, samt förplikta rådet att ersätta klagandens rättegångskostnader i första instans och i målet om överklagande.

Klaganden anger följande två grunder till stöd för sitt yrkande att domstolen ska upphäva den överklagade domen och själv döma i saken, på grund av att tribunalen i sin dom har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning:

För det första har tribunalen felaktigt underlåtit att fastställa att rådet åsidosatt ett väsentligt formkrav och/eller gjorde en uppenbart oriktig bedömning när det antog beslutet om att uppföra SUT i företeckningen eftersom det underlät att vidta det beslutsförfarande det var skyldigt att vidta.

För det andra har tribunalen gjort en felaktig tolkning av det rättsliga kriteriet ”stöd” till Irans regering i artikel 20.1 c i rådets beslut 2010/413/Gusp (i dess ändrade lydelse) och artikel 23.2 d i förordning (EU) nr 267/2012 av den 23 mars 2012 (i dess ändrade lydelse) som rådet har åberopat för att rättfärdiga att uppföra klaganden som en enhet som ska vara föremål för restriktiva åtgärder, vilket gjorde i att tribunalen felaktigt drog slutsatsen att den bevisning som rådet gett in gav stöd för att uppföra klaganden i förteckningen.

⁽¹⁾ Rådets beslut 2014/776/Gusp av den 7 november 2014 om ändring av beslut 2010/413/Gusp om restriktiva åtgärder mot Iran (EUT L 325, s. 19)

⁽²⁾ Rådets genomförandeförordning (EU) nr 1202/2014 av den 7 november 2014 om genomförande av förordning (EU) nr 267/2012 om restriktiva åtgärder mot Iran (EUT L 325, s. 3)

⁽³⁾ Rådets beslut av den 26 juli 2010 om restriktiva åtgärder mot Iran och om upphävande av gemensam ståndpunkt 2007/140/Gusp (EUT L 195, s. 39)

⁽⁴⁾ Rådets förordning (EU) nr 267/2012 av den 23 mars 2012 om restriktiva åtgärder mot Iran och om upphävande av förordning (EU) nr 961/2010 (EUT L 88, s. 1)

Begäran om förhandsavgörande framställd av Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Slovenien) den 15 juli 2016 – T-2, družba za ustvarjanje, razvoj in trženje elektronskih komunikacij in opreme, d.o.o (för närvarande på obestånd) mot Republika Slovenija

(Mål C-396/16)

(2016/C 335/57)

Rättegångsspråk: slovenska

Hänskjutande domstol

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: T-2, družba za ustvarjanje, razvoj in trženje elektronskih komunikacij in opreme, d.o.o (för närvarande på obestånd)

Motpart: Republika Slovenija

Tolkningsfrågor

- 1) Ska minskningen av skyldigheterna på grundval av en överenskommelse med borgenärer vilken har godkänts genom domstolsbeslut och vunnit laga kraft, såsom den i det nationella förfarandet, anses utgöra en förändring av de faktorer som beaktas vid bestämningen av det belopp som ska dras av som ingående mervärdesskatt, i den mening som avses i artikel 185.1 i mervärdesskattedirektivet ⁽¹⁾, eller ska det anses vara en annan situation där avdraget är högre eller lägre än det avdrag som den beskattningsbara personen hade rätt att göra, i den mening som avses i artikel 184 i mervärdesskattedirektivet?
- 2) Ska minskningen av skyldigheterna på grundval av en överenskommelse med borgenärer vilken har godkänts genom domstolsbeslut och vunnit laga kraft, såsom den i det nationella förfarandet, anses utgöra en (delvis) obetald transaktion, i den mening som avses i artikel 185.2 i mervärdesskattedirektivet?
- 3) Måste en medlemsstat – med beaktande av de krav på klarhet och säkerhet i rättsliga situationer som krävs av unionslagstiftaren och med beaktande av artikel 186 i mervärdesskattedirektivet, vad gäller krav på justering av avdraget i fall av helt eller delvis obetalda transaktioner, såsom föreskrivs i artikel 185.2 andra stycket i direktivet – fastställa närmare bestämmelser i nationell rätt rörande utebliven betalning eller kan medlemsstaten i dessa bestämmelser ange en överenskommelse med borgenärer som godkänts genom ett domstolsbeslut som vunnit laga kraft (om detta omfattas av begreppet utebliven betalning)?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (EUT L 347, s. 1).